



În războiul propagandistic, pentru moment, al Occidentului împotriva Rusiei lui Putin orice gaselnita, fie ea cât de dubioasă, dobândește respectabilitate. Nu există strategii interzise, subiecte tabu, consistență ideologică. Pe sub masă sau în vâzul tuturor, stânga și dreapta bat palma pentru a decapita noua amenințare la adresa “păcii și cooperării între popoare”. Ca urmare, temele de atac se suprapun dezordonat, iar deșingolada ideilor devine aiuritoare. Nu este o tactică pe care lumea apuseană să o fi descoperit recent. În timpul primului război mondial,

[cardinalul Gasparri](#)

, secretarul Vaticanului, declară nonsalant că “victoria Rusiei țariste, către care Franța și Anglia au făcut atâtea promisiuni, ar fi pentru Papalitate un dezastru mai mare decât Reforma”. Planul extrem de ambițios al Vaticanului era de a trece “schismaticii ortodocși” sub papucul Papei, iar pentru realizarea acestui ideal prezența comunistilor și dispariția țarului reprezentau oportunități fantastice. Benedict XV și Pius XI au negociat pe ascuns ani la rând cu bolșevicii, aflați în căutarea unei recunoașteri internaționale. Papii au închis ochii nu doar la zecile de mii de preoți ortodocși uciși, la dărămarea și închiderea asezămintelor pravoslăvine, dar chiar și la mortile mult mai puțin numeroase ale unor prelați catolici. Totul din dorința de a avea cât mai multe atuuri la negocierile cu gangsterii lui Lenin. Așa se face că execuția în Rusia a unui preot polonez, acuzat de sabotaj, a fost condamnată de guvernele Poloniei, Franței și Marii Britanii, în timp ce Vaticanul a preferat o liniște suspectă. Strategia Papalității s-a schimbat abia din 1924, când Moscova obținuse deja recunoaștere internațională, se pregătea să-l instaleze pe Serghie, astfel încât tăcerea și eventualele tamaieri ale Papei își pierdeau din importanță.

Atitudinea față de Rusia nu s-a schimbat foarte mult astăzi. Cineva ar putea fi inclinat să susțină chiar că singurele momente în care Moscova are parte de o presă bună apar doar când comunistii trec la conducere. Prin anii '30, lui Orwell,

[Muggeridge](#)

și multor alți socialiști dezabuzati li se refuzau în Occident impresiile despre Rusia deoarece nu

cadrau cu naratiunea oficiala. Astazi, eroii si temele povestii sunt altele, dar strategiile de dislocare si obiectivele au ramas neschimbate.

Saptamana aceasta, europarlamentarii s-au ingramadit la Bruxelles pentru a asculta povestile Pussy Riot despre regimul lui Putin, conditiile din inchisorile Rusiei, etc. Potrivit unui observator aparent obiectiv, "sala asculta, hipnotizata si solemna". Nu a contat ca fetele se definesc drept anarhiste, trokiste si se revendica de la orice alt "ism" sinonim cu un haos total. Nu era nicio problema ideologica la mijloc caci Pussy Riot le-au vorbit europarlamentarilor ca de la tovaras la tovaras. Jose Manuel Barroso, presedintele Comisiei Europene, nu s-a dezis niciodata de trecutul sau maoist si nici nu exista motive serioase sa o faca, din moment ce proiectul comunitar nu reprezinta vreo utopie democratica sau libertara. In fond, comunismul ramane o optiune la fel de frecventabila ca intotdeauna, mai ales in ambalajul atat de frumos colorat al postmodernitatii si al ideologiei "dincolo de orice ideologie". S-au schimbat cateva nuante, astfel incat aparentele democratice sa para respectate, dar incetul cu incetul mileniul egalitarist este reconstruit pe bucati. Si oricum ar fi, etichetele infamante se lipesc doar de catre Ministerul Adevarului, asa ca Pussy Riot merita aplauze, fotografii si articole elogioase, cat timp servesc la demonizarea Rusiei. Mai ales ca de partea lor este Madonna, Sting si Yoko Ono, iar lupta lor este lupta progresismului occidental, a drepturilor definite arbitrar de catre comitete si comisii.

In acelasi registru al

[cruciadei drepturilor omului](#)

in Rusia, pe undeva prin luna august a anului trecut, principale subiecte pe pagina de externe a New York Times erau "Gays in Russia find no haven, despite support from the West" si "Tell us about your experiences being gay in Russia". Altcineva, pe "

[slate.com](#)

", vorbea cu seriozitate despre "holocaustul gay". Problemele homosexualilor devenisera brusc noul cap de acuzare impotriva "tarului" Putin care interzisese propaganda minoritatii.

Comparatia cu Hitler, un "must" in prezent, nu i-a scapat, de pilda, lui Jay Leno: "Dintr-o data, homosexualitatea este ilegala. Imi pare ca se aseamana cu Germania. Hai sa adunam evreii. Hai sa adunam homosexualii...Vreau sa spun ca asa incepe totul". Presedintele Obama nu s-a lasat nici el mai prejos si a plusat la capitolul ridicol: "Nu am rabdare cu tarile in care homosexualii si lesbienele sunt intimidati. Nimeni nu este mai ofensat decat mine de legislatia impotriva lor pe care am vazut-o in Rusia".

[Iacobinii](#)

zilelor noastre au inlocuit ideologia libertatii, egalitatii si fraternitatii cu mesajul echivoc al drepturilor omului, in general, dar, in particular, singurele drepturi avute in vedere sunt cele ale minoritatilor sexuale, cele etnice, samd. In realitate, nu conteaza nici astea prea mult decat atunci cand pot fi folosite in strategiile de manipulare si subversiune sociala. Din acest motiv, Arabia Saudita, unde homosexualitatea se pedepseste cu moartea, iar feminismul este pentru musulmani o ideologie la fel de atragatoare ca friptura de porc, nu figureaza la stalpul infamiei in discursurile oficialilor americani.

Anexarea Crimeei a unit propaganda anti-ruseasca si fiecare partizan politic occidental gaseste acum argumente pentru razboi: progresistii viseaza la eliberarea minoritatilor sexuale, in timp ce neoconservatorilor chiar nu le trebuie prea multe motive pentru a bombardata o tara.

## Lectii ruse, de la Pius XI la Pussy Riot

Scris de Ninel Ganea  
Joi, 03 Aprilie 2014 11:27

---

De partea cealalta, [Putin](#) , pliat mai mult sau mai putin comod pe rolul traditionalistului conservator, deplange pogromul crestinilor din Siria, interzice oficinele lui Soros si se erijeaza in protector al ortodoxiei. Doar ca asta nu impiedica Patriarhia Moscovei sa scoata calendare cu sfantul Stalin. Insa, pentru a avea o credibilitate minima in aceasta ipostaza, noul tar de la Kremlin ar trebui, vorba unui prieten, sa scoata mai intai biserica rusa din Consiliul Mondial al Bisericilor. Si abia apoi ar putea conservatorii sa se gandeasca la Rusia ca la un bastion impotriva umanitaristilor cu ghilotina